

Arrest

nr. 230 252 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 juli 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 juli 2011 om internationale bescherming. Op 30 april 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 112 833 van 25 oktober 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 26 mei 2014 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Op 24 juni 2014 wordt de afstand van zijn verzoek om internationale bescherming vastgesteld.

1.3. Op 14 april 2016 verzoekt verzoeker een derde keer om internationale bescherming.

1.3.1. Nadat het verzoek op 18 mei 2016 in overweging wordt genomen, beslist de commissaris-generaal op 24 oktober 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 218 756 van 25 maart 2019 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3.2. Op 26 juli 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. K. R. K. (...), heeft de Afghaanse nationaliteit en bent Pashtou van origine. U bent geboren in het dorp Gharak gelegen in het district Sayed Karam, dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Paktya. U ging tien jaar naar school en spreekt Pashtou, Dari, Engels en een beetje Nederlands. In het jaar 2010 huwde u met uw vrouw B. (...).

U ontvluchtte Afghanistan in april 2010 en kwam aan in België op 28 juli 2011 waar u de volgende dag op 29 juli 2011 asiel aanvraagde. U verklaarde toen het volgende:

Uw huidige problemen vinden hun oorsprong in uw deelname aan de Afghaanse burgeroorlog begin jaren negentig. U was toen achttien à negentien jaar en werd lid van Hezb-e-Islami. In die hoedanigheid vocht u, samen met uw vader en uw oom, tegen onder andere Jamiaat-e-Islami en Ittihad-e-Islami. Toen de taliban aan de macht kwam en Hezb-e-Islami zich aan hen overgaf kon uw vader ontsnappen naar Iran. Toen u probeerde te ontsnappen aan de taliban werd u echter gewond. De taliban liet u door bemiddeling van enkele leden van Hezb-e-Islami, die ondertussen overgestapt waren naar de taliban, vrij om uw wonden te verzorgen. De leden die voor uw welzijn bemiddeld hadden, stonden waarborg voor uw terugkeer naar de taliban. Nadat uw wonden verzorgd waren, sloot u zich terug aan bij de taliban. U ging mee naar het front in het noorden van Afghanistan. In 1998 keerde uw vader terug uit Iran om samen aan uw zijde te vechten met de taliban. Hij sloot zich aan bij het front in het district Bagram. Rond 2001 werd u samen met uw vader gevangen genomen in de stad Kunduz en getransporteerd naar de gevangenis in Shibergahan. U werd twee jaar lang vastgehouden maar kon via een Turkmeense bewaker een boodschap uitsturen naar M. J. (...) die vroeger bij Hezb-e-Islami had gezeten. Via deze persoon werd u vrijgelaten en kon u terug naar uw geboortedorp.

Na een maand en twintig dagen liep uw vader in een hinderlaag. U verklaarde niet te weten wie de hinderlaag heeft uitgevoerd of waarom ze uw vader viseerden. Twee maanden later werd u beschoten op de terugweg van de moskee door onbekenden. U ontvluchtte Afghanistan naar het Verenigd Koninkrijk en diende een asielaanvraag in op 16 juni 2004. Uw aanvraag werd echter geweigerd en op 16 augustus 2006 werd u naar Afghanistan gerepatrieerd. U was nog aan het vliegen toen een immigratie officier u meldde dat u ten onrechte werd gerepatrieerd. Aangekomen in Kaboel moest u naar Pakistan gaan om uw visum te regelen. Nadat u het visum had gekregen kon u terug naar het Verenigd Koninkrijk om uw asielaanvraag opnieuw op te volgen. Voor dat alle papieren in orde waren, moest u echter nog een drietal weken in uw geboortedorp verblijven bij uw oude moeder. U verklaarde die periode niet te zijn buitengekomen uit vrees. In oktober 2006 keerde u dan terug naar het Verenigd Koninkrijk.

Op 3 maart 2010 werd u opnieuw gerepatrieerd naar Afghanistan. U had geen andere keuze dan naar uw geboortedorp terug te keren. Buiten het dorp, waar enkel verwanten van u wonen, wist niemand dat u terug in het land was. U wou dit zo houden uit vrees voor de taliban die bij het aanhoren van uw aanwezigheid u zouden willen rekruteren omwille van uw mujahedeen-verleden en uit vrees voor uw politieke tegenstanders uit het verleden. Behalve een bezoek aan de begraafplaats bleef u omwille van deze reden thuis.

Een maand na uw terugkeer huwde u met B. (...). U gaf een feest voor alle dorpelingen. U vermoedt dat er onder de dorpelingen informanten van de taliban waren want twee weken na het huwelijk kwam M. A. (...) langs. Hij vroeg u om een groep taliban-leden te leiden net zoals u in het verleden gedaan had. U bedankte voor de eer en deelde mee dat uw mujahedeen-periode voorbij was. M. A. (...) bracht

deze boodschap over aan zijn commandant. Een week na het bezoek van M. A. (...) kreeg u een brief van de taliban om u opnieuw aan te moedigen deel te nemen aan de strijd. Ze vroegen u om hen op te zoeken zodat jullie persoonlijk konden spreken. U vermoedde dat ze u niet meer naar huis zouden laten gaan en u zouden dwingen zich aan te sluiten bij de taliban. Nadat u Afghanistan had ontvlucht, kwamen enkele burgers een drietal keer vragen naar u bij uw familie. Bij uw asielaanvraag in België op 29 juli 2011 stelt u bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen gedood te worden door de taliban of uw politieke vijanden uit het verleden. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, uw lidkaart van Hezb-e-Islami, een studentenkaart, een brief van de taliban, een document van de UK border Agency en twee verzendingsorders voor.

Op 30 april 2013 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof gehecht werd aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 112 833 van 25 oktober 2013 weigerde de Raad u eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 mei 2014 diende u een nieuwe asielaanvraag in. Op 26 april 2014 werd de afstand van uw asielaanvraag vastgesteld omdat u geen gevolg gaf aan de oproeping om zich aan te bieden. Uit de gegevens van de databank Eurodac blijkt dat uw vingerafdrukken op 16 juli 2014 werden genomen in Brindisi, Italië. Op 14 april 2016 diende u in België een nieuwe asielaanvraag in. U verklaarde dat uw vrouw en uw oom vermoord werden voor u de tweede keer in België asiel aanvroeg. U verklaarde dat ze vermoord werden omwille van uw problemen met de taliban. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een dreigbrief van de taliban, een klacht bij de politie en een antwoord door de politie op die klacht. Verder legt u nog artikel neer omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Op 24 oktober 2018 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 23 november 2018 tekende u hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 218 756 van 25 maart 2019 vernietigde de Raad de beslissing van het CGVS. De Raad oordeelde dat aangezien het antwoord van de politie op de klacht die werd ingediend niet werd vertaald er niet kan beoordeeld worden of er in het kader van derde verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen worden voorgelegd die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van vorige asielprocedure incorrect is.

Op 10 april 2019, 10 mei 2019, 29 juni 2019 en 24 juli 2019 worden er bijkomende opmerkingen en stukken toegevoegd aan uw dossier. Deze stukken betreffen artikelen over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Zo verklaart u dat uw vrouw en oom vermoord zijn omwille van uw problemen met de taliban (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15 en CGVS 30 november 2017, 4) en dat uw problemen dus nog steeds actueel zijn. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er

aan uw beweerde problemen met de taliban geen geloof werd gehecht. U heeft deze beslissing aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die tot dezelfde conclusie kwam.

Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielprocedures incorrect is. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt. Door te stellen dat uw vrouw en oom vermoord zijn omwille van uw problemen bouwt u immers enkel voort op uw asielerelaas, dat reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw problemen met de taliban, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw familieleden vermoord zijn omwille van de problemen die u met de taliban kende. Het louter herhalen van de asielmotieven die eerder al door het CGVS ongeloofwaardig werden bevonden, volstaat niet om de beoordeling hieromtrent te wijzigen. Bovendien blijkt uit de klacht bij de politie die u heeft neergelegd evenmin dat uw familieleden werden vermoord omwille van uw problemen door de taliban. Er wordt immers gesteld dat ze zijn vermoord omwille van hun deelname aan de verkiezingen, en daarnaast wordt er vermeld dat uw vader vroeger werd vermoord door de taliban en dat ook u problemen kende. Bovendien kan worden opgemerkt dat het loutere feit van het indienen van de klacht bij de politie niet aantoont dat de feiten waarvan melding zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Het antwoord van de politie op de klacht maakt geen melding van de door u verklaarde feiten (moord op uw familieleden), noch bevat het elementen die verwijzen naar uw eerdere problemen. Met betrekking tot de brief van de taliban kan opgemerkt worden dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban meer dan drie jaar na uw vertrek uit Afghanistan een brief naar de ouderen van het dorp zouden sturen om te waarschuwen dat ze u niet mogen helpen. Daarenboven kunnen documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu – zoals hierboven werd gesteld – niet het geval is. Tenslotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde. De krantenartikelen die u voorlegt hebben geen betrekking op u of uw asielerelaas, maar gaan over veiligheidsincidenten in Afghanistan. Ze zijn dan ook niet bij machte om uw asielerelaas te ondersteunen.

Het CGVS komt dan ook tot de conclusie dat u geen elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielprocedure niet correct was.

Als u gevraagd wordt of u nog andere redenen heeft voor uw nieuwe asielaanvraag roept u in dat u nu reeds zeven of acht jaar hier bent en de cultuur en taal kent en dat dit het moeilijker maakt om terug te keren naar Afghanistan (CGVS 30 november 2017, 6). Daar uw eerste asielaanvraag definitief werd afgewezen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 oktober 2013 is het uw eigen keuze geweest om uw verblijf in België, zonder geldige verblijfstitel, verder te zetten. Dat u hierdoor de taal en cultuur kent is geen element dat maakt dat u nood heeft aan internationale bescherming zoals geformuleerd in de Conventie van Geneve of de definitie van subsidiaire bescherming. U roept eveneens in dat u tot een risicogroep behoort om slachtoffer te worden in het conflict in Afghanistan omdat u in West-Europa heeft gewoond. Het gegeven dat u in West-Europa heeft gewoond aan zich is niet voldoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Het is aan u om deze vrees of risico in concreto aan te tonen, hetgeen u nalaat te doen.

Daarnaast wil het CGVS nog opmerken dat uw houding tegenover de asielprocedure niet verenigbaar met het koesteren van een reële vrees op vervolging of lopen van een reëel risico op ernstige schade. U diende immer op 26 mei 2014 een tweede keer een asielaanvraag in. U werd uitgenodigd op 4 juni 2016 om uw asielmotieven toe te lichten, maar u gaf hier geen gevolg aan waardoor de afstand van uw asielaanvraag werd vastgesteld. U verklaarde hier achteraf over dat u niet bent komen opdagen omdat u net had gehoord dat uw oom en uw vrouw waren vermoord door de taliban en dat u schrik had dat u zou worden teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS 30 november 2017, 4). U verklaarde verder dat u in juni 2016 naar Italië bent gegaan en daar een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat u zonder de beslissing af te wachten terugkeerde naar België omdat u de situatie in Italië niet goed vond (CGVS 30 november 2017, 7). U keerde naar eigen zeggen enkele weken na uw aankomst in Italië terug naar België en verbleef hier onafgebroken tot op heden. Bijna twee jaar na uw terugkomst uit Italië diende u

in België een nieuwe asielaanvraag in, waarbij u als nieuw element de dood van uw oom en uw vrouw inroept. Elementen die u al bekend waren in 2014. Moest u daadwerkelijk een reële vrees op vervolging koesteren dan kan niet worden ingezien dat u een tweede asielprocedure opstart in België, maar niet komt opdagen wanneer u wordt uitgenodigd om deze toe lichten, vervolgens naar Italië reist, daar ook een asielaanvraag indient, maar opnieuw de procedure niet afwacht en dan twee jaar lang in België wacht om zich uiteindelijk, met dezelfde asielmotieven, terug te wenden naar de asielinstanties. Uw vrees om gerepatrieerd te worden kan niet worden aanvaard als een geldige reden voor uw lakse en nonchalante houding. Uw asielaanvraag is immers net uw kans om uw nood aan bescherming uit te drukken.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen

in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan->

[2018.pdf](#) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Bij de beslissing van het CGVS van 30 april 2013 waarbij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd werd geoordeeld dat u in de stad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was dit oordeel toegedaan. U heeft geen elementen aangebracht die nopen tot een andere beoordeling van dit intern vestigingsalternatief. Waar u verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uw eigen dossier niet betreffen dient opgemerkt worden dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat de Raad in zijn arrest nr. 218 756 van 25 maart 2019 de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 24 oktober 2018 vernietigd heeft. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met dit arrest. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker diende op 14 april 2016 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Verweerster nam hierin op 24 oktober 2018 een weigeringsbeslissing. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan, en op 25 maart 2019 vernietigde uw Raad in arrest nr. 218 756 de oorspronkelijke beslissing van verweerster.

Het dossier werd teruggezonden naar verweerster, die op 26 juli 2019 opnieuw een weigeringsbeslissing nam, zonder verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud.

Het arrest van uw Raad van 25 maart 2019 met nummer 218 756 werd gesteund op het feit dat verweerster geen grondig onderzoek uitvoerde naar de nieuwe documenten die door verzoeker neergelegd werden. Deze documenten hadden betrekking op een klacht die de verzoeker neerlegde bij de politie, en diens antwoord hierop.

In de weigeringsbeslissing van verweerster van 24 oktober 2018 werd dit tweede document volledig achterwege gelaten. Hierdoor besliste uw Raad het volgende:

“Wat betreft de door verzoeker op het CGVS voorgelegde klacht bij de politie oordeelt de Raad dat het loutere feit van het indienen van een klacht bij de politie niet aantoonde dat de feiten waarvan in het document dat naar aanleiding van de klacht werd opgesteld sprake is zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Relevanter acht de raad het antwoord van de politie op de klacht. Dit document, dat zich in het administratief dossier bevindt, werd evenwel niet vertaald, zodat de Raad geen zicht heeft op de inhoud ervan.” (RvV, 25 maart 2019, nr. 218 756).

In de nieuwe weigeringsbeslissing van verweerster, zijnde de bestreden beslissing, wordt het antwoord van de politie op de klacht van verzoeker wel vermeld. Echter is het bijzonder opvallend hoe kort verweerster hierop ingaat:

“Het antwoord van de politie op de klacht maakt geen melding van de door u verklaarde feiten (moord op uw familieleden), noch bevat het elementen die verwijzen naar uw eerdere problemen.” (Stuk 1)

Dit zeer beknopte argument is het enige wat in de bestreden beslissing terug te vinden is omtrent dit document. Nochtans is het duidelijk dat uw Raad veel belang hecht aan het antwoord van de politie op de klacht. Er kan dus onmogelijk geconcludeerd worden dat verweerster in de bestreden beslissing wel een gedegen onderzoek gevoerd heeft naar dit document.

Bovendien werd het administratief dossier van verzoeker door de advocaat van verzoeker opgevraagd op 30 juli 2019. Het document werd in goede orde ontvangen, doch is het opnieuw zeer opvallend dat er in dit administratief dossier geen vertaling van het antwoord van de politie op de klacht te vinden is.

Verweerster is bijgevolg niet enkel bijzonder vaag in de bestreden beslissing, maar houdt bovendien onvoldoende rekening met het arrest van uw Raad van 25 maart 2019 en het belang dat gehecht wordt aan het antwoord van de politie op de klacht. Verweerster schendt duidelijk haar onderzoeksplicht.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming omdat er voor hem in Kaboel geen intern vluchtalternatief beschikbaar is. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het meest recente rapport van UNHCR, waarin uitdrukkelijk wordt opgeroepen om geen intern vluchtalternatief meer in te roepen voor Kaboel. Hij licht dit als volgt toe:

“Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming moeten voeren.

De term ‘verzoek tot internationale bescherming’ dekt dus op heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dient verweerster de nieuwe elementen te onderzoeken die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming niet alleen voor erkenning als vluchteling in aanmerking zou komen, maar eveneens voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt “de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt”.

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

“(…)”

Tot op heden is het onbegrijpbaar voor verzoeker dat verweerster zich vasthoudt aan het intern vluchtalternatief richting Kabul.

De subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen tegenover het land van herkomst van verzoeker. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en woonde in Gharak, district Sayed Karam in de provincie Paktya.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

“Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel”. (RvV, 27 december 2013, nr. 116432).

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kaboel beschikt. Uit wat volgt zal blijken dat dit geenszins het geval is.

4.2.1 Intern vluchtalternatief

4.2.1.1 Juridisch kader

Bij de beoordeling of er sprake is van een veilig of redelijk vestigingsalternatief dient rekening gehouden te worden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

*Artikel 8 van de richtlijn 2004/83/EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) stipuleerde de mogelijkheid voor de staten om een intern vluchtalternatief in hun wetgeving op te nemen. In België gebeurde dit door art. 48/5, § 3 Vw:
“(…)”*

Hieruit blijkt dat er 2 aspecten zijn die getoetst moeten worden. Ten eerste is er de vraag naar de relevantie van een intern vluchtalternatief. Er moet dus eerst beoordeeld worden of de algemene veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van die aard is dat verzoeker persoonlijk er een gegronde vrees heeft voor vervolging of er geen reëel risico op ernstige schade loopt. Indien dit niet het geval is kan overgegaan worden naar de toetsing van de redelijkheid van het intern vluchtalternatief.

Een binnenlands vluchtalternatief zal enkel voorhanden zijn indien de verzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is (VAN HEULE, D., o.c., nr. 115-118).

Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt er in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak van de mensenrechten aanwezig in het gebied waar men naartoe wil repatriëren op het ogenblik waarop men de beslissing neemt.

“Bij de beoordeling van de vraag of er aanleiding is de betrokkene te repatriëren naar de voorgestelde plaats dient rekening te worden gehouden met de veiligheids-, politieke en sociale omstandigheden, met inbegrip van de situatie op het gebied van de mensenrechten (...) Vermits de beoordeling van de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade principieel op het tijdstip van de beslissing over de aanvraag gebeurt, zal dit ook bij de evaluatie van het binnenlandse vluchtalternatief het ijkmoment vormen.” (Parl.St., 51 2478/001, 10 mei 2006).

Daarenboven herhaalt art. 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen.

4.2.1.2 Relevantie

Wat betreft de relevantie van de beoordeling van het intern vluchtalternatief verwijst verzoeker naar het tweede middel. Hieruit blijkt dat verzoeker een geïndeedde vrees voor de Taliban heeft.

Er wordt door verweerster bovendien niet getwijfeld aan de afkomst van verzoeker. Verweerster erkent dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit Paktya.

Verzoeker wijst in dit kader op recente arresten van uw Raad (stuk 3, arrest RVV nr. 202 226 van 11 april 2018 en stuk 4, arrest RVV nr. 206 450 van 3 juli 2018) waarbij geoordeeld wordt over de toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wanneer er twijfels bestaan over het recente verblijf van verzoeker.

De Raad verduidelijkt dat wanneer verweerster niet twijfelt aan de nationaliteit van verzoeker en evenmin aan zijn regio van afkomst, dat verweerster steeds de voorwaarden moet onderzoeken van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verweerster moet met name onderzoeken in welk deel van het land verzoeker een intern vluchtalternatief zou kunnen vinden.

4.2.1.3 Redelijkheidstoets

UNHCR verduidelijkt het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden', hetgeen ook naar voren komt in art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet:

"l'analyse du caractère raisonnable : Au vu de la situation prévalant dans le pays concerné, le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face à de trop grandes difficultés ? Si tel n'est pas le cas, il ne serait pas raisonnable d'attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'établisse dans cette zone."

(stuk 5, UN High Commissioner for Refugees, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, te consulteren op www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html, p 4-5, verzoeker zet vet).

Recente objectieve informatie van UNHCR toont aan dat dergelijke "redelijkheidstoets" niet kan veronachtzaamd worden. In haar Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 worden drie parameters aangereikt aan de hand waarvan de redelijkheid van een intern vluchtalternatief moet worden getoetst: de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de veiligheid van de betrokken regio en de mogelijkheid om te overleven.

UNHCR is in zijn meest recente 'Eligibility guidelines' na afweging van deze parameters van mening dat een intern vluchtalternatief in Kaboel over het algemeen NIET beschikbaar is.

"UNHCR considers that given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city."

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 114, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Het betreft hier een aanbeveling van een onafhankelijk orgaan dat als doel heeft om toe te zien op de naleving van de Conventie van Genève van 1951. Het is dus onontbeerlijk om deze aanbeveling op te volgen.

Verzoeker wijst op het arrest nr. 217 609 van uw Raad van 27 februari 2019 (stuk 7) waarin geoordeeld wordt dat op basis van de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 een intern vluchtalternatief niet redelijkerwijze weerhouden kan worden.

Op verweerster rust nochtans de verplichting zich te baseren op de meest recente, objectieve informatie.

- Persoonlijke omstandigheden

Elk van deze parameters moet vervolgens concreet worden beoordeeld:

"a) The Applicant's Personal Circumstances

Whether an IFA/IRA is "reasonable" must be determined on a case-by-case basis, taking into account the personal circumstances of the applicant, including their age, gender, health, disability, family situation and relationships, as well as their educational and professional background."

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 107, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Verzoeker is een alleenstaande man die reeds sinds april 2010 Afghanistan ontvlucht is. Hij leeft in grote mate volgens de Westerse cultuur en is zowel het Engels als het Nederlands machtig. Hierdoor wordt verzoeker gepercipieerd als verwesterd. Dit geeft verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid die in rekening gebracht moet worden bij het beoordelen van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Verzoeker is Afghanistan ontvlucht omwille van zijn vrees voor de Taliban. Verweerster houdt er geen rekening mee dat de Taliban in zo goed als geheel Afghanistan actief zijn, waardoor verzoeker nergens veilig is. Uit objectieve informatie blijkt namelijk dat de Afghaanse overheid slechts 35% van de districten volledig onder controle heeft.

"LWJ reported in late January 2019 that the Afghan government controlled 35.1 % of Afghanistan's 407 districts, and the Taliban ruled over another 13 % in 2018. The remaining 49.6 % were contested, while seven districts (or 1.7 %) could not be accurately assessed. Het is niet opportuun om verzoeker, die een verwesterd man is die bedreigd wordt door de Taliban, terug te sturen naar Afghanistan."

(stuk 8, EASO, Afghanistan Security Situation, Country of Origin Information Report, juni 2019, te consulteren op: https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf, verzoeker zet vet)

- Algemene veiligheidssituatie

Ten tweede dient de algemene veiligheidssituatie beoordeeld te worden.

"b) Safety and Security

A proposed area of IFA/IRA would only be reasonable if the applicant is able to live in the proposed area in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory or unpredictable. In this regard, the volatility and fluidity of the armed conflict in Afghanistan must be taken into consideration. Information presented in Section II.B of these Guidelines and reliable, up-to-date information about the security situation in the proposed area of relocation would be important elements in assessing the reasonableness of a proposed IFA/IRA."

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 108, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Afghanistan heeft een impasse bereikt waarbij zowel de Afghaanse troepen, de Taliban als Islamitische Staat het overwicht proberen te krijgen. Dit gaat gepaard met een intensivering van het geweld.

Het zijn voornamelijk de burgers en de Afghaanse troepen die slachtoffer worden van het toegenomen geweld. Gezien deze situatie, is het recente bevel van president Trump om de Amerikaanse troepen terug te trekken uit Afghanistan ingeslagen als een bom.

Het is momenteel nog niet duidelijk hoe de situatie zal evolueren. Verzoeker wenst hieromtrent te verwijzen naar een artikel van de BBC waarin de huidige situatie wordt uiteengedaan (stuk 25, BBC, Newspapers: Taliban's disputes over schedule of US withdrawal, 20 augustus 2019). Echter vrezen zowel legerofficiëren als waarnemers dat het impulsieve besluit de veiligheid niet ten goede zal komen. Het Afghaanse leger dreigt volledig in het defensief geduwd te worden en verder terrein te verliezen.

"But some fear the move could only imperil the Afghan troops, who have struggled in the field against the Taliban and have suffered high casualty rates, even with the current level of American support. Though Pentagon officials have said the influx of forces - coupled with a more aggressive air campaign - was helping the war effort, Afghan forces continued to take nearly unsustainable levels of casualties and lose ground to the Taliban."

(stuk 9, New York Times, U.S. to Withdraw About 7,000 Troops From Afghanistan, Officials Say, 20 december 2018, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2018/12/20/us/politics/afghanistan-troop-withdrawal.html>, verzoeker zet vet)

De terugtrekking van de Amerikaanse troepen zal hoe dan ook een ontzettende verzwakking betekenen van de Afghaanse overheid, die zelfs met Amerikaanse steun er nauwelijks in slaagt om het hoofd te blijven bieden aan een Taliban die duidelijk in het offensief is.

Gedurende 2018 werden er maar liefst 29.450 veiligheidsincidenten geregistreerd (stuk 10, International NGO Safety organisation, Afghanistan Context analysis, geldig op 25 april 2019, te consulteren op: <https://ngosafety.org/country/afghanistan>).

Bij deze veiligheidsincidenten blijven daarenboven bijzonder veel burgerslachtoffers vallen. In 2018 vielen er volgens UNAMA 3.804 dodelijke slachtoffers, een stijging van maar liefst 11 procent ten opzichte van 2017 (stuk 11, United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan: protection of civilians in armed conflict (annual report 2018), februari 2019, te consulteren op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan_protection_of_civilians_annual_report_2018_final_24_feb_2019_v3.pdf).

Uit het halfjaarlijks rapport van UNAMA blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in het tweede kwartaal zeer hard toenam in vergelijking met het eerste kwartaal. Bovendien blijkt uit deze update nogmaals hoe gevaarlijk de situatie in de provincie Kaboel tot heden is en blijft.

"While the number of injured civilians in the second quarter is comparable to the first quarter of 2019, UNAMA documented a 27 per cent increase in civilian deaths from the first to second quarter in 2019. Trends documented in the first quarter of 2019 continued. AntiGovernment Elements continued to cause the majority of civilian casualties.

(...)

Civilians living in Kabul, Helmand, Nangarhar, Faryab and Ghazni provinces were most affected. 4 UNAMA notes an overall increase in civilian casualties in the northern and north-eastern regions, particularly in Balkh, Baghlan and Takhar provinces, as well as a notable increase in civilian casualties in Paktika province, with an especially high proportion of deaths compared to injured persons."

(stuk 12, United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019, 30 juli 2019, te consulteren op: <https://unama.unmissions.org/protection-of-civilians-reports>, verzoeker zet vet)

In juli 2019 vielen in heel Afghanistan maar liefst 1500 burgerslachtoffers. Dit is niet alleen het hoogste maandelijks aantal slachtoffers van dit jaar, maar het hoogste aantal sinds mei 2017 (stuk 13, United Nations Assistance Mission in Afghanistan, UN reminds parties of their responsibility to protect civilians – civilian casualty rates spike in July, 3 augustus 2019, te consulteren op: <https://unama.unmissions.org/un-reminds-parties-their-responsibilityprotect-civilians-civilian-casualty-rates-spike-july>).

Er vinden op regelmatige basis aanslagen plaats in Kaboel. Verzoeker wijst op enkele krantenartikelen van BBC. Op 25 juli 2019 vielen twee dodelijke burgerslachtoffers bij een aanslag (stuk 18, BBC, Kabul: Suicide attack kills 3 civilians, including 3 women, 25 juli 2019). Ook bij andere aanslagen zijn burgers vaak het grootste slachtoffer (stuk 19, BBC, Daily: Most victims of yesterday's Kabul attack were civilians).

Ook al kenmerkt het conflict in Afghanistan zich door grote regionale geschillen, toch concludeert het UNHCR in zijn recente "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018 dat de situatie in gans het land blijft verslechteren. Er is sprake van een niet-internationaal gewapend conflict, waarbij het land een impasse heeft bereikt omdat het geen oplossing lijkt te vinden voor de veiligheidsproblemen, de politieke en economische problemen.

"A non-international armed conflict continues to affect Afghanistan, posing the Afghan National Defence and Security Forces (ANDSF) supported by the international military forces against a number of anti-government elements (AGEs). According to the UN Secretary-General, Afghanistan continues to face formidable security, political and economic challenges. The overall security situation has reportedly continued to deteriorate, in what has been described as an "eroding stalemate."

(stuk 6, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 12, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Hiermee treedt het UNHCR de beoordeling bij van het European Asylum Support Office (hierna: EASO). Zij oordeelde reeds in haar rapport van juni 2018 dat de huidige situatie in Afghanistan te kwalificeren valt als "intern gewapend conflict", zoals bedoeld in artikel 15(c) Kwalificatieverrichtlijn.

"Given the interpretation of the concept of 'internal armed conflict' by the CJEU, and based on the COI, it can be concluded that an internal armed conflict, in the meaning of Article 15(c) QD, takes place in the territory of Afghanistan and the security situation in the country is volatile."

(stuk 14, EASO Country Guidance: Afghanistan, Guidance note and common analysis, juni 2018, p.72, te consulteren op: <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>, verzoeker zet vet)

Een militair rapport dat uitgegeven werd door de VS geeft aan dat er in Afghanistan, op het terrein, geen vooruitgang wordt geboekt en dat de dodelijke aanvallen gewoon verdergaan.

"Another devastating suicide attack in Kabul on Tuesday and an independent report on the situation in Afghanistan serve to underscore what is now a growing consensus in Washington: that the United States is making no progress toward ending the 17-year-old war there."

(stuk 15, Foreign Policy, In Afghanistan, a 17-Year Stalemate, 20 november 2018, te consulteren op: <https://foreignpolicy.com/2018/11/20/in-afghanistan-a-17-yearstalemate-us-war-pentagon/>, verzoeker zet vet)

Een van de grootste oorzaken van de precare veiligheidssituatie is de concurrentie tussen de Taliban, de Islamitische Staat en de onmogelijkheid van de autoriteiten om de terreurbewegingen te domineren. Het geweld wordt door de 3 partijen opgedreven in de hoop om de impasse te doorbreken in het eigen voordeel.

"The Taliban is reported to continue its offensive to gain increased control over a larger number of districts, while Islamic State are reported to be increasingly demonstrating their ability to expand their geographical reach, further destabilizing the security situation."

(stuk 6, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p.18, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Het stijgend aantal burgerslachtoffers in Afghanistan is ook te wijten aan de opkomst van Islamitische Staat. Islamitische Staat toont zich weerbaar en tracht zijn machtspositie te bestendigen.

"In addition to the most recent Taliban attacks, the branch of the Islamic State militant group in Afghanistan, known as Islamic State Khorasan, continued to mount deadly assaults"

(stuk 15, Foreign Policy, In Afghanistan, a 17-Year Stalemate, 20 november 2018, te consulteren op: <https://foreignpolicy.com/2018/11/20/in-afghanistan-a-17-yearstalemate-us-war-pentagon/>, verzoeker zet vet)

Bij een bomaanslag die op 17 augustus 2019 door IS te Kaboel werd gepleegd, vielen 63 dodelijke slachtoffers en meer dan 180 gewonden.

"Burials are taking place in the Afghan capital, Kabul after a bomb exploded at a wedding hall killing 63 people and wounding more than 180.

The Islamic State (IS) group said it was behind the attack.

The blast happened on Saturday during a wedding ceremony at around 22:40 local time (18.10 GMT).

President Ashraf Ghani has condemned the attack, describing it as "barbaric". He blamed the Taliban for "providing a platform to terrorists."

The Taliban has denied involvement and condemned the attack."

(stuk 16, BBC, Afghanistan: Bomb kills 63 at wedding in Kabul, 18 augustus 2019, te consulteren op: <https://www.bbc.com/news/world-asia-49383803>, verzoeker zet vet)

Er kan bijgevolg geen twijfel bestaan over de kracht en weerbaarheid van de Islamitische Staat. Door verzoeker terug te sturen naar Afghanistan zou hij, gelet op de hierboven geschetste huidige veiligheidssituatie, een groot risico op schade lopen.

Daarnaast loopt verzoeker een bijkomend risico door zijn verblijf in België. In zijn rapport van juni 2018 bevestigt EASO dat bij het conflict doelgericht geweld gebruikt wordt tegen bepaalde groepen van personen.

"This profile refers to persons who are perceived as 'Westernised' due, for example, to their behaviour, appearance and expressed opinions, which are seen as non-Afghan. It may include those who return to Afghanistan after having spent time in western countries."

(stuk 14, EASO Country Guidance: Afghanistan, Guidance note and common analysis, juni 2018, p.57, te consulteren op: <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>, verzoeker zet vet)

Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan, en zeker ook de provincie Kaboel, dramatisch is geworden. Aan de tweede voorwaarde kan niet meer worden voldaan. Verzoeker kan zich niet meer in een veilige regio vestigen.

- Respect voor mensenrechten en de mogelijkheid om te overleven

De derde voorwaarde voor de aanwezigheid van een intern vluchtalternatief is de mogelijkheid om economisch te overleven.

"c) Respect for Human Rights and Economic Survival

For a proposed IFA/IRA to be reasonable, the applicant must be able to exercise his or her basic human rights in the area of relocation, and the applicant must have possibilities for economic survival in dignified conditions. In this regard, the assessment of the reasonableness of a proposed IFA/IRA must give particular attention to:

(i) access to shelter in the proposed area of relocation;

(ii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as potable water and sanitation, health care and education;

(iii) the presence of livelihood opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; or in the case of applicants who cannot be expected to provide for their own livelihood (for example elderly applicants), proven and sustainable support to enable access to an adequate standard of living.

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 109, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Door het jarenlange conflict voldoen de regionale centra niet meer aan deze voorwaarde. De steden hebben hun absorptiecapaciteit bereikt omdat ze een ongeziene populatiegroei hebben gekend door hervestiging van zowel vluchtelingen uit eigen land als terugkeerders uit het buitenland.

De infrastructuur en de sociale voorzieningen kunnen de populatiegroei niet bijhouden, met als gevolg dat een groot deel van de Afghaanse bevolking onder de nationale armoedegrens leeft.

"Against a background of general concerns about rising poverty levels in Afghanistan, with the proportion of the population living below the national poverty line reportedly having increased from 34 per cent in 2007-2008 to 55 per cent in 2016-2017, the Asia Foundation's 2017 Survey of the Afghan People found that perceptions of a worsening financial situation was most common in the Central/Kabul region, at 43.9 per cent. In January 2017 it was reported that 55 per cent of households in Kabul informal settlements were severely food insecure.

OCHA's 2018 Humanitarian Needs Overview ranks Kabul among the 10 provinces (out of a total of 34 provinces) that are "the most conflict-affected".

(stuk 6, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p.10, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

De Afghanen hebben bovendien te kampen met een groot watertekort. Door de immense populatiegroei en het gebrekkige rioleringssysteem is het grondwater in de steden ernstig vervuild. Dit zorgt ervoor dat de waterputten steeds dieper geboord moeten worden, wat ook een hogere kost met zich meebrengt.

"1.9 million Afghans are reported to be severely food insecure. An estimated 45 per cent of the population do not have access to potable water. Afghanistan remains the poorest country in the region, ranking 169 out of 188 countries in the 2016 UN Human Development Index."

(stuk 6, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p.32, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

De European Council on Refugees and Exiles (hierna: ECRE) steunt de stelling dat een intern vluchtalternatief in Afghanistan niet mogelijk is als men de criteria die UNHCR hanteert toepast.

"The internal protection alternative (IPA) should not be used in the context of Afghanistan. It adds an additional criterion to eligibility for refugee status beyond those foreseen in Article 1A of the Refugee Convention. If used, a reasonableness test should always be undertaken. It is clear that the IPA is not reasonable when UNHCR criteria are taken into account, including vulnerabilities of returnees, security, risk of injury, access to travel to safe areas, other forcibly displaced people in the area, access to shelter and reports of discrimination against returnees."

(stuk 17, ECRE, EU Migration Policy and Returns: Case Study on Afghanistan, 30 november 2017, p. 4, te consulteren via: <https://www.ecre.org/wpcontent/uploads/2017/11/Returns-Case-Study-on-Afghanistan.pdf>, verzoeker zet vet)

ECRE wijst erop dat objectieve informatie aantoont dat de situatie van terugkeerders in Afghanistan precair is. Zij ondervinden moeilijkheden om een toekomst op te bouwen als gevolg van hun mislukte migratieverhaal.

"In general those interviewed have faced difficulties including insecurity, threats, lack of employment, feelings that they had disappointed their family. There seems to be a lack of belief in the Afghan government being able to provide them with an environment where they can build their future and a majority look to re-migrate. Research has shown how the shame and 'failure' of the migration journey can lead to the stigmatisation of returnees, that returnees can be seen by the authorities or communities as a risk to security, particularly young men who cannot find work. Returnees themselves can also be a target of violence if obviously 'Westernized'. Returnees from Europe have also complained of nepotism in the job market, difficulties getting jobs that fit their skills profile and being afraid of violence meaning they are too afraid to leave their homes to find work."

(stuk 17, ECRE EU Migration Policy and Returns: Case Study on Afghanistan, 30 november 2017, p. 33, te consulteren via: <https://www.ecre.org/wpcontent/uploads/2017/11/Returns-Case-Study-on-Afghanistan.pdf>, verzoeker zet vet)

Nergens uit de beslissing van verweerster blijkt dat onderzocht werd of het voor de verzoeker mogelijk zou zijn om te overleven in Kaboel. Bovenstaande informatie toont immers aan dat hierover geen enkele zekerheid bestaat. Gezien de huidige humanitaire situatie is het immers voor alle inwoners van Kaboel een dagelijkse strijd om te overleven. Gelet op de precaire omstandigheden waar terugkeerders mee te maken krijgen kan niet besloten worden dat verzoeker toegang zal krijgen tot de nodige faciliteiten.

4.2.1.4 Conclusie

Na overweging van de drie bovenstaande voorwaarden concludeert UNHCR dat er over het algemeen GEEN intern vluchtalternatief beschikbaar is in Kaboel.

"UNHCR considers that given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city."

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 114, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

UNHCR is een onafhankelijk orgaan dat als doel heeft om toe te zien op de naleving van de Conventie van Genève van 1951. Het is dus onontbeerlijk om deze aanbeveling op te volgen.

Het UNHCR verduidelijkt dat de toetsing aan de drie bovenstaande voorwaarden zeer voorzichtig moet gebeuren. De bevolking staat onder grote druk door het jarenlange gewelddadige conflict en de precare humanitaire situatie. Dit betekent dat de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in theorie niet noodzakelijk in de praktijk beschikbaar is.

"In this regard, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities; rather, such support would generally require specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question. Moreover, even where such pre-existing social relations exist, an assessment should be made whether the members of this network are willing and able to provide genuine support to the applicant in practice, against the background of Afghanistan's precarious humanitarian situation, the low developmental indicators, and the wider economic constraints affecting large segments of the population. In addition, the extent to which applicants are able to rely on family networks in the proposed area of relocation also has to be considered in light of the reported stigma and discrimination against those who return to Afghanistan after spending time abroad."

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 109-110, te consulteren via: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Wie dergelijke toetsing doorvoert, kan niet anders dan besluiten dat erg weinig steden in Afghanistan voldoen aan deze voorwaarden en dat interne vluchtalternatieven niet voor het rapen liggen. Het voortdurende geweld, de stroom aan interne vluchtelingen en de aanhoudende droogte maken het bijzonder moeilijk om ergens een bestaan op te bouwen, aangezien de absorptiecapaciteit van de steden momenteel danig op de proef wordt gesteld

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 110-111, te consulteren via: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

De grondigheid waarmee de redelijkheid van een intern vluchtalternatief zou moeten worden onderzocht en het belang van deze toets voor verzoekers om internationale bescherming staan echter in schril contrast met de weinige moeite die verweerster zich in de bestreden beslissing op dit vlak getroost heeft.

De voorwaarden voor een intern vluchtalternatief werden door verweerster te algemeen onderzocht in de bestreden beslissing. Verweerster heeft enkel de veiligheidssituatie in Kaboel getoetst. Zij laat na om te onderzoeken of het voor verzoeker mogelijk zou zijn om economisch te overleven.

Het hoeft dan ook geen betoog dat verweerster op dit vlak aan haar verplichtingen verzaakt heeft en niet onderzocht heeft of verzoeker redelijkerwijze zou kunnen beschikken over een intern vluchtalternatief.

Er dient bijgevolg gekeken te worden naar de regio van herkomst van verzoeker. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia, waardoor hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

"Afghan officials reported strong ties between the Taliban and organized criminal groups in a number of provinces, including Khost, Paktiya, Paktika, Kunduz, Takhar and Badakhshan. (...) Areas with a larger presence of foreign terrorist fighters are situated mainly in the Afghan provinces that straddle the border with Pakistan and feature remote terrain where access by conventional military forces is difficult. Kunar, Loya Paktiya and Zabul are all examples of border areas where many foreign terrorist fighter groups operate and have established safe havens. 6Afghan officials state that between 1,800 and 2,000 fighters belonging to the Haqqani Network lead Taliban operations in the provinces of Khost, Paktiya and Paktika."

(stuk 21, UN Security Council, Letter dated 10 June 2019 from the Chair of the Security Council Committee established pursuant to resolution 1988 (2011) addressed to the President of the Security Council, p. 12-17-18, te consulteren op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2010658/S_2019_481_E.pdf, verzoeker zet vet)

"UNAMA expressed concern over the increase in incidents of pro-Government armed groups deliberately targeting and killing civilians during search operations. Most of the casualties were caused by the Khost Protection Force in Khost, Paktya and Paktika. In late December 2018, militants allegedly belonging to the Khost Protection Force executed six civilians, suspected of having links with the Taliban"

in Zurmat district. Similar episodes had already affected the province, when KPF members conducted a military operation in Zurmat, killing 12 civilians in December 2018, or when US soldiers killed 7 members of one family, among them 2 pregnant women in October 2018"

(stuk 22, EASO, Afghan Security Situation, juni 2019, p. 242, te consulteren op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2010329/Afghanistan_security_situation_2019.pdf, verzoeker zet vet)

Het middel is bijgevolg gegrond."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging door de taliban. Hij onderbouwt dit als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende: 1) zich buiten het land van herkomst bevinden; 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben; 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging". 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 14 april 2016.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

- Moord oom en echtgenote

Verweerster stelt dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de beoordeling van zijn asielrelaas kunnen wijzigen. Tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd immers beslist dat het asielrelaas op basis waarvan hij om internationale bescherming vroeg niet geloofwaardig zou zijn.

Nochtans heeft verzoeker tijdens zijn huidig volgend verzoek bijkomende problemen ingeroepen. Zijn oom en echtgenote werden immers vermoord omwille van de problemen die verzoeker heeft met de taliban. Hoewel dit inderdaad verder bouwt op de verklaringen die verzoeker deed bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming, kan men dit niet zomaar als ongeloofwaardig bestempelen. Deze feiten werpen immers een nieuw licht op het relaas van verzoeker.

Verzoeker heeft een aangifte van een klacht bij de politie en het antwoord hierop neergelegd ter staving van zijn verklaringen. Verweerster stelt foutief dat door de hoge graad van corruptie in Afghanistan deze documenten per definitie een beperkte bewijswaarde hebben. Verweerster laat echter na om deze documenten in concreto te onderzoeken.

- Houding t.o.v. procedure

Verweerster stelt dat de houding van verzoeker niet verenigbaar is met het koesteren van een reële vrees op vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade. Verweerster komt tot deze conclusie doordat verzoeker niet ingegaan is op zijn uitnodiging tot een persoonlijk onderhoud op 4 juni 2016.

Zoals verzoeker reeds verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud van 30 november 2017 had hij schrik om zich aan te melden bij verweerster. Hij had immers net vernomen dat zijn echtgenote en zijn oom vermoord waren. Dit zorgde voor veel angst en stress bij verzoeker.

"U heeft op een bepaald moment in België een tweede asielaanvraag ingediend, maar u bent niet gekomen voor het interview? De reden is omdat ik hoorde van mijn moeder over dood van mijn vrouw en oom, op dat moment had ik veel stress, en wist ik niet wat te doen. Ik was bang om te komen, want twee dagen eerder hoorde ik van een persoon die hier kwam die rechtstreeks naar deportatiecentrum werd gebracht, als ze dat met mij zouden doen, terwijl ik zo een grote problemen heb, daarom ben ik niet gekomen. Ik was bang dat u me terug zou sturen." (administratief dossier van verweerster, nota's persoonlijk onderhoud van 30 november 2017, p. 4, verzoeker zet vet)

Verweerster stelt dat dit net wel een reden was om naar het persoonlijk onderhoud te komen zodat hij kon uitleggen dat hij bescherming nodig had. Met deze stelling gaat verweerster voorbij aan het rouwproces waar verzoeker op dat moment door ging. Objectieve informatie toont immers aan dat woede, verdriet en depressie normale reacties zijn tijdens het rouwproces.

"Elisabeth Kübler-Ross onderscheidde in het rouwproces 5 fasen. Ze beschouwde rouw echter niet als een lineair proces, dat iedereen stap voor stap doorloopt. Bij iedereen verloopt het rouwproces anders. Sommige mensen slaan fasen over. Anderen blijven lang in één fase hangen of hernemen een eerdere fase. Ook verlieservaringen uit het verleden bepalen mee hoe iemand vandaag omgaat met rouw.

Mensen in rouw hebben nood aan een veilige plek om hun gevoelens te kunnen uiten. Het is daarbij belangrijk dat ze niet alleen worden gelaten. Ook respect voor het unieke proces van iedere persoon is nodig

(...)

Ontkenning: "Dit gebeurt niet bij mij." Ontkenning is een bewuste of onbewuste weigering om de realiteit onder ogen te zien. Het is een natuurlijke vorm van zelfbescherming. Het helpt om zelf te bepalen in welk tempo het verdriet wordt toegelaten. We laten niet meer binnen dan we aankunnen. Sommige mensen blijven echter opgesloten in deze fase. Woede: "Waarom met mij?" Als de waarheid tot iemand is doorgedrongen ontstaat er vaak boosheid. In deze periode is de rouwende meestal moeilijk te benaderen. Onder de woede ligt de pijn.

Marchanderen: "Ik beloof een betere persoon te worden als..." In deze fase probeert men te onderhandelen. Men belooft het één te doen als er iets anders tegenover staat. Men denkt bijvoorbeeld "Als ik vanaf nu heel aardig ben voor iedereen, dan kan ik vast mijn kinderen nog wel zien opgroeien". Veelal is de hoop (op herstel) een grote drijfveer.

Verdriet en depressie: "Ik geef het op." Wanneer men de realiteit begint te accepteren komen gevoelens van verdriet, spijt, angst en onzekerheid naar boven. Vaak dienen ook verliezen uit het verleden zich weer aan. De rouwende is bijna niet meer te bereiken. Men kan behoefte hebben aan het steeds weer uiten van het verdriet. Op de bodem van het verdriet ligt vaak woede. Onderdrukte woede is vaak de oorzaak van een depressie.

Aanvaarding: "Ik ga verder met mijn leven." Als iemand voldoende tijd en vaak ook enige hulp heeft gehad om door de genoemde fasen te gaan begint men de realiteit te accepteren. Er komt berusting en men kan onthechten, loslaten. Loslaten is niet hetzelfde als vergeten. Het is het verlies een plaats geven in het leven en verder gaan." (stuk 23, Kübler-Ross Vlaanderen, De vijf fasen van rouw: Omgaan met verlies, te consulteren via: http://www.kublerrossvlaanderen.be/?item=1_de_vijf_fasen_van_rouw, verzoeker zet vet)

Volgens verweerster was het geen logische reactie van verzoeker dat hij niet is komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud van 4 juni 2016. De maatstaf van wat logisch is of niet moet echter herzien worden wanneer het over iemand gaat die een rouwproces doormaakt.

De paniecreactie die verzoeker er vervolgens toe bewogen heeft om naar Italië te reizen past binnen deze problematiek. Verzoeker wijst erop dat hij in Italië enkel zijn vingerafdrukken moest laten registreren. Hij had nooit de bedoeling om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Zoals bovenstaande informatie stelt is elk rouwproces uniek en is het belangrijk om hier respect voor te hebben. De bewering van verweerder waarbij ze de houding van verzoeker als laks en nonchalant beschouwt, komt voor verzoeker bijzonder kwetsend over.

Er dient in deze context op gewezen te worden dat een persoon zijn acties en intuïtie in grote mate beïnvloed worden door zijn levenservaring. Door objectieve informatie wordt bevestigd dat bij het maken van beslissingen, er steeds opmerkzaam moet worden omgegaan met eigen ervaringen en achtergronden. Verweerder houdt hier in haar bestreden beslissing allerm minst rekening mee.

"It has been suggested that decision-makers necessarily approach their tasks from the perspective of their own background and life experiences – asking themselves "what would I, or someone I know do in this situation? "However, such an approach may fail to take account the different life experiences, personal circumstances, and psychological responses of the applicant, and the extraordinary circumstances from which applicants have fled and are unwilling to return. An individual's subjective experiences of life influence his or her intuition or gut feelings. Consequently, if decision-makers rely on such feelings to evaluate the life experiences of applicants whose experiences are, by and large, alien to their own, these feelings are likely to be flawed. It may be normal for people to base their intuitive feelings and opinions about almost everything they encounter based on their own limited life experiences. There may be a tendency to believe statements because they are linked by logic or association to beliefs or preferences that the decision-maker holds, or that come from a trusted source. Indeed, some intuition may draw on skills and expertise acquired through repeated experience. Other intuition, by contrast, which may be subjectively indistinguishable from the first, may simply draw on limited life experience."

(stuk 24, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems, p. 76, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, verzoeker zet vet)

- Vrees voor de taliban

Verweerder meent in haar bestreden beslissing dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen van de taliban ten opzichte van verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat zijn familie wel degelijk bedreigd werd door de Taliban doordat hijzelf als afvallige van de Taliban gezien werd. Verzoeker streed immers vroeger bij Hezb-e-Islami en vervolgens bij de Taliban. Hij wilde breken met dit verleden maar hij werd meermaals benaderd door de Taliban om zich opnieuw bij hen te voegen. Verzoeker weigerde dit en ontvluchtte Afghanistan.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker wordt in Afghanistan bedreigd door de taliban. Hij ging niet in op verschillende uitnodigingen van de taliban om zich bij hen aan te sluiten. Hierdoor bedreigden de taliban zijn vader.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen” (Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Uit objectieve informatie die reeds werd uiteengedaan in het eerste middel blijkt dat de Afghaanse autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid zijn om bescherming te bieden aan individuen.

Het huidige middel is gegrond.”

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat hij een extra kwetsbaar profiel heeft omwille van het feit dat hij door zijn langdurig verblijf in het Westen de westerse cultuur beheerst en Nederlands spreekt en meent dat de commissaris-generaal hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden. Hij licht dit als volgt toe:

“Het is opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte ‘Potential Risk Profiles’.

Verweerster betwist niet dat verzoeker de taal kent en in de Westerse cultuur is ingebed. Verweerster stelt echter dat het de eigen keuze van verzoeker is geweest om in België te blijven en dat hij daardoor de taal en de cultuur kent. Verzoeker merkt op dat dit geen enkele afbreuk doet aan het feit dat hij gepercipieerd zal worden als verwesterd, wat hem een extra kwetsbaar profiel geeft. Verweerster hield onvoldoende rekening met dit element.

In haar meest recente Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 merkt UNHCR immers op dat individuen die gezien worden als verwesterd een specifiek kwetsbaar profiel hebben.

“i) Individuals perceived as “Westernized”

There are reports of individuals who returned from Western countries having been threatened, tortured or killed by AGEs on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these countries, or they had become “foreigners” or that they were spies for or supported a Western country. Returnees are reportedly often treated with suspicion by the local community as well as by State officials, leading to discrimination and isolation. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason.”

(stuk 6, UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”, 30 augustus 2018, p. 39 – 48)

Verzoeker werd door de Taliban gezien als een verrader. Het feit dat verzoeker reeds lange tijd in het Westen verblijft en dat hij de taal en de cultuur beheerst maakt van verzoeker duidelijk een risicoprofiel. Verzoeker loopt immers het gevaar aanzien te worden als een spion.

Objectieve informatie bevestigt dat terugkeerders een groot risico lopen.

“An Afghan man who sought refuge from the Taliban in the UK has been shot dead in his home town after being deported by the British government.

Zainadin Fazlie had lived in London with his wife, who had refugee status, and their four British-born children. But after committing a number of minor offences, the 47year-old was sent back to Afghanistan after 16 years in Britain, despite threats to his life.

(...)

Mr Fazlie was deported to the Afghan capital Kabul. With no connections there and in a city with a faltering economy, he struggled to find work and decided to return to his home town.

His wife said that once he was there, it became difficult to maintain contact. She said he would tell her that if he came out from where he was, they were "going to kill him".

The family's solicitor, Nasir Ata of Duncan Lewis Solicitors, told The Independent he had received confirmation of the death. He said the family had an appeal hearing set for 28 September to bring him back, which they would have had a "good chance" of winning."

(stuk 20, The Independent, Afghan father who sought refuge in UK 'shot dead by Taliban' after being deported by Home Office, 13 september 2018, te consulteren via: <https://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/zainadin-fazlie-deport-homeoffice-taliban-afghanistan-shot-dead-refugee-a8536736.html>)

Het blijkt in de bestreden beslissing duidelijk dat verweerster onvoldoende rekening heeft gehouden met het risicoprofiel van verzoeker.

Huidig middel is bijgevolg gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden drie arresten van de Raad (stukken 3, 4 en 7), diverse richtlijnen van UNHCR inzake de beoordeling van de nood aan internationale bescherming (stukken 5, 6 en 24), verschillende rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie en humanitaire situatie in Afghanistan en Kaboel (stukken 8-22 en 25) en een artikel over rouw en omgaan met verlies (stuk 23) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 27 september 2019 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij hij verschillende rapporten en persberichten over recente ontwikkelingen in de veiligheidssituatie in Kaboel en Afghanistan voegt (stukken 26-41).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Met zijn derde verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker opnieuw te vrezen voor vervolging door de taliban en geeft hij aan dat de taliban omwille van de problemen die hij met hen heeft zijn vrouw en zijn oom hebben vermoord.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, nu (i) hij zijn huidige asielaanvraag steunt op motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet en waaraan geen geloof wordt gehecht, (ii) hij geen elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielprocedure niet correct was, (iii) het gegeven dat hij reeds zeven of acht jaar hier is en de cultuur en taal kent geen element is dat maakt dat hij nood heeft aan internationale bescherming, en (iv) zijn houding tegenover de asielprocedure niet verenigbaar is met het koesteren van een reële vrees voor vervolging.

Verzoeker betwist niet dat zijn huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeker betwist evenmin dat zijn eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan zijn voorgehouden problemen met de taliban geen geloof werd gehecht en dat de Raad bij arrest nr. 112 833 van 25 oktober 2013 deze beslissing bevestigde en overnam. Aangezien verzoeker in het kader van onderhavig derde verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn eerder ongeloofwaardig geachte vluchtrelaas en -motieven, meent ook de Raad dat van hem mag worden verwacht dat hij nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielprocedures incorrect is.

Verzoeker betoogt in het derde middel dat de door hem ingeroepen bijkomende problemen, met name de moord op zijn oom en echtgenote omwille van zijn problemen met de taliban, een nieuw licht werpen op zijn relaas. Hij verwijst in dit verband naar de aangifte van een klacht bij de politie en het antwoord van de politie daarop, die hij ter staving van zijn verklaringen neerlegde.

De aangifte betreft verklaringen die verzoekers moeder zou hebben afgelegd naar aanleiding van de moord op verzoekers oom en vrouw (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, gehoorverslag 30 november 2017, p. 3). Dit document bewijst evenwel niets aangaande de feiten waarvan melding wordt gemaakt. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit deze aangifte bovendien niet dat zijn oom en vrouw zouden zijn vermoord omwille van zijn persoonlijke problemen met de taliban. Er wordt immers gesteld dat zij zijn vermoord omwille van hun deelname aan de verkiezingen. De Raad stelt vast dat de inhoud van deze aangifte ook op andere punten niet strookt met verklaringen die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd. De aangifte vermeldt dat ook verzoekers vader destijds werd vermoord door de taliban, meer bepaald omdat hij geen gehoor zou hebben gegeven aan de eis van de taliban om *jihad* te voeren tegen de Afghaanse overheid en de Amerikanen. Over de hinderlaag waarin zijn vader zou zijn vermoord verklaarde verzoeker tijdens het gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag echter dat hij niet wist wie hierachter zat en dat het zowel mensen van de regering als tegenstanders van de regering kunnen zijn geweest (adm. doss. eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag 15 maart 2013, p. 8). Later in dit gehoor gaf verzoeker aan niet zeker te zijn of zijn vader werd gevisieerd omwille van zijn verleden bij Hezb-e-Islami of omwille van zijn verleden bij de taliban, aangezien hij met beiden geaffilieerd is geweest (*ibid.*, p. 13). In de aangifte wordt verder vermeld dat verzoeker enkele dagen na de moord op zijn vader bedreigd werd door de taliban. In zoverre dit een verwijzing is naar het incident waarbij verzoeker beschoten werd door onbekende mannen toen hij terugkwam van de moskee, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit tijdens voormeld gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag toeschreef aan zijn politieke tegenstrevers uit de periode vóór de taliban en dus niet aan de taliban (*ibid.*, p. 8). De discrepanties tussen de inhoud van de aangifte en verzoekers eerdere verklaringen hebben betrekking op kernelementen van zijn relaas en bevestigen slechts de ongeloofwaardigheid die reeds eerder is komen vast te staan. Dit stuk kan derhalve geen ander licht werpen op de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven.

Wat betreft het antwoord van de politie op de klacht, wijst verzoeker er in het eerste middel terecht op dat de Raad in zijn arrest nr. 218 756 van 25 maart 2019 veel belang hecht aan dit document. Aangezien een vertaling ervan in het administratief dossier ontbrak, was de Raad in voormeld arrest van oordeel dat niet kon worden nagegaan of er nieuwe elementen aan de orde waren die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van verzoekers vorige asielprocedures incorrect was. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt een vertaling van het antwoord op de klacht thans wel aanwezig in het rechtsplegingsdossier (rechtsplegingsdossier, stuk 6, map met 'documenten'). Op basis van deze vertaling stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende:

"Het antwoord van de politie op de klacht maakt geen melding van de door u verklaarde feiten (moord op uw familieleden), noch bevat het elementen die verwijzen naar uw eerdere problemen."

De Raad beaamt dat in het antwoord van de politie op de klacht niets bevestigd wordt inzake de door verzoekers moeder aangehaalde feiten. Er wordt slechts verwezen naar de strijd van de Afghaanse overheid tegen de taliban in het algemeen. Elke referentie aan de persoonlijke vervolgingsfeiten waarvan sprake in het document dat naar aanleiding van de klacht werd opgesteld, ontbreekt. In het eerste middel uit verzoeker kritiek op de beknoptheid van de hierboven aangehaalde motivering in de bestreden beslissing, doch laat hij na deze te weerleggen of te ontkrachten. Gelet op de voorgaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het rechtsplegingsdossier en door verzoeker niet op dienstige wijze worden aangevochten, kon de commissaris-generaal op goede gronden stellen dat het antwoord van de politie op de door verzoekers moeder neergelegde klacht verzoekers verklaringen niet staakt.

Verzoeker legde tijdens de administratieve procedure tevens een dreigbrief van de taliban neer waarin de ouderen en verantwoordelijken van zijn dorp en regio van herkomst gewaarschuwd worden om hem geen hulp te verlenen en waarin verwezen wordt naar de moord op zijn vrouw en oom. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban meer dan drie jaar na verzoekers vertrek uit Afghanistan een brief zouden sturen naar de ouderen van het dorp om te waarschuwen dat ze verzoeker niet mogen helpen. Verzoeker laat dit motief in zijn verzoekschrift ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan. In dit verband wijst de Raad er nog op dat uit objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (adm. doss., stuk 12, map met 'landeninformatie', nr. 5, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017).

De door verzoeker bijgebrachte persberichten, tot slot, hebben geen betrekking op verzoekers persoonlijk relaas, maar gaan over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen. Zij zijn dan ook niet dienstig ter staving van verzoekers relaas.

Gelet op wat voorafgaat, komt de Raad in navolging van de commissaris-generaal tot het besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielprocedures niet correct was.

In zoverre verzoeker in het vierde middel aanvoert dat zijn jarenlange verblijf in België en het feit dat hij de cultuur en taal kent het voor hem moeilijker maken om naar Afghanistan terug te keren, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat dit geen element is dat maakt dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij in Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd en dat hij hierdoor een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Hij toont evenwel op geen enkele manier aan dat zijn verblijf sinds 2011 in België van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Verzoeker verwijst naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als "verwesterd" worden beschouwd een risicoprofiel hebben en naar het lot van een Afghaanse man die door de taliban zou zijn vermoord na zijn repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk, maar brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij aan dit risicoprofiel beantwoordt, dan wel dat hij bij terugkeer in dezelfde situatie als die van de man in kwestie dreigt terecht te komen. Waar verzoeker aanvoert dat hij door de taliban als een verrader wordt gezien, kan slechts worden herhaald dat aan de door hem voorgehouden problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

De Raad is voorts in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers houding tegenover de asielpcedure niet verenigbaar is met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging. Wat dit betreft bevat de bestreden beslissing de volgende terechte overwegingen:

“U diende immer op 26 mei 2014 een tweede keer een asielaanvraag in. U werd uitgenodigd op 4 juni 2016 om uw asielmotieven toe te lichten, maar u gaf hier geen gevolg aan waardoor de afstand van uw asielaanvraag werd vastgesteld. U verklaarde hier achteraf over dat u niet bent komen opdagen omdat u net had gehoord dat uw oom en uw vrouw waren vermoord door de taliban en dat u schrik had dat u zou worden teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS 30 november 2017, 4). U verklaarde verder dat u in juni (...) (2014) naar Italië bent gegaan en daar een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat u zonder de beslissing af te wachten terugkeerde naar België omdat u de situatie in Italië niet goed vond (CGVS 30 november 2017, 7). U keerde naar eigen zeggen enkele weken na uw aankomst in Italië terug naar België en verbleef hier onafgebroken tot op heden. Bijna twee jaar na uw terugkomst uit Italië diende u in België een nieuwe asielaanvraag in, waarbij u als nieuw element de dood van uw oom en uw vrouw inroept. Elementen die u al bekend waren in 2014. Moest u daadwerkelijk een reële vrees op vervolging koesteren dan kan niet worden ingezien dat u een tweede asielpcedure opstart in België, maar niet komt opdagen wanneer u wordt uitgenodigd om deze toe lichten, vervolgens naar Italië reist, daar ook een asielaanvraag indient, maar opnieuw de procedure niet afwacht en dan twee jaar lang in België wacht om zich uiteindelijk, met dezelfde asielmotieven, terug te wenden naar de asielinstanties. Uw vrees om gerepatrieerd te worden kan niet worden aanvaard als een geldige reden voor uw lakse en nonchalante houding. Uw asielaanvraag is immers net uw kans om uw nood aan bescherming uit te drukken.”

Door in het derde middel zonder meer zijn verklaringen te herhalen, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen, die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich verder tot een loutere bewering waar hij in dit middel stelt dat het rouwproces waar hij doorging een verklaring of verschoning biedt voor zijn inerte houding. Hij brengt niet het minste begin van bewijs bij waaruit kan blijken dat zijn mentale toestand hem er gedurende bijna twee jaar van weerhouden heeft om zijn nood aan internationale bescherming bij de bevoegde instanties te bepleiten door met betrekking tot de nieuwe ontwikkelingen verklaringen af te leggen en ondersteunende stukken neer te leggen. Verzoeker kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie over de mogelijke reacties tijdens het rouwproces en de invloed van subjectieve levenservaringen op de acties en intuïtie van het individu. Waar verzoeker nog stelt dat hij in Italië enkel zijn vingerafdrukken moest laten registreren en dat hij nooit de bedoeling had om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaard heeft dat hij naar het zuiden van Italië ging omdat hij daar een beschermingsstatus dacht te kunnen krijgen en dat hij daar wel degelijk asiel heeft gevraagd. Verzoeker zou de beslissing niet hebben afgewacht omwille van de situatie waarin asielzoekers er verkeerden (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 30 november 2017, p. 6-7).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. De omstandigheid dat verzoeker na de vernietiging van de beslissing van 24 oktober 2018 ingevolge het arrest nr. 218 756 van 25 maart 2019 van de Raad door het CGVS niet opnieuw werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud neemt niet weg dat *in casu* voldoende elementen voorliggen om de door hem voorgehouden vrees voor vervolging naar behoren te beoordelen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers

vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. Voor zover zij betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel, werd de informatie waarnaar verzoeker verwijst reeds in rekening genomen door de commissaris-generaal of ligt deze in dezelfde lijn. Verzoeker wijst op de vele burgerdoden die vallen bij aanslagen in Kaboel en op het feit dat burgers in de provincie Kaboel het meest getroffen worden door het geweld. De analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel moet evenwel als een geheel worden gelezen en de cijfers over het aantal burgerslachtoffers moeten daarbij samen worden gelezen met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Op basis van de door verzoeker bijgebrachte persberichten over recente aanslagen in de hoofdstad Kaboel kan verder niet worden besloten dat niet langer sprake is van een patroon van terreuraanslagen waarbij 'high profile'-doelwitten binnen de internationale gemeenschap en Afghaanse overheid in Kaboel worden gevisieerd.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de hoofdstad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Verzoeker toont ook geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Dergelijke omstandigheden blijken ook niet uit de stukken van het administratief dossier.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines), waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing, geeft het UNHCR op de pagina’s 112-114 aan dat, gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel, deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de UNHCR Eligibility Guidelines terug op eerder gedane analyses daar de situatie in de stad Kaboel sterk geëvolueerd is. In de UNHCR Eligibility Guidelines wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele ‘*settlements*’. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele ‘*settlements*’. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel evenwel niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

In de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019, waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing, wordt gesteld dat de algemene omstandigheden in de stad Kaboel de redelijkheid van een vestiging in deze stad niet uitsluiten. Bij de beoordeling van een vestigingsalternatief in de stad Kaboel moet volgens EASO rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoeker. Het vermogen van een verzoeker om zich te handhaven zal meestal afhangen van de toegang tot een ondersteunend netwerk of financiële middelen. Individuele omstandigheden waarmee rekening zou moeten worden gehouden zijn onder meer leeftijd, geslacht, etniciteit, religie, gezondheid, sociale en educatieve achtergrond, familiale en sociale banden en taal. *In casu* is de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat in de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing, een intern vestigingsalternatief in Kaboel voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk wordt geacht. In deze Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Raad stelt vast dat EASO in voormelde recentere “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 nog steeds van oordeel is dat een

intern vestigingsalternatief in Kaboel voor de genoemde categorieën van personen redelijk kan zijn rekening houdend met hun individuele omstandigheden en preciseert dat het bestaan van een ondersteunend netwerk betrokkene kan helpen in het verwerven van de middelen nodig om in zijn levensonderhoud te voorzien (*“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019, p. 137).

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat reeds in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt en dat ook de Raad dit oordeel was toegedaan. Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die tot een andere beoordeling van dit intern vestigingsalternatief nopen.

In zijn arrest nr. 112 833 van 25 oktober 2013 heeft de Raad met betrekking tot verzoekers persoonlijke omstandigheden het volgende overwogen:

“Uit de verklaringen van verzoeker blijkt voorts dat hij verschillende talen spreekt. Verder blijkt dat hij tien jaar school liep (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 6). Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, brengt geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kaboel. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde man die gehuwd is met een vrouw die nog steeds in Afghanistan verblijft, die tien jaar naar school is geweest en die verschillende talen spreekt niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kaboel. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Kaboel vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan bovenstaande pertinente motieven inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kaboel. Waar verzoeker er in het tweede middel op wijst dat hij een alleenstaande man is die reeds sinds april 2010 Afghanistan ontvlucht is, in grote mate volgens de westerse cultuur leeft en zowel het Engels als het Nederlands machtig is, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat daarover *supra*, onder punt 2.3.2., is uiteengezet. Waar verzoeker wijst op algemene informatie over de preciaire humanitaire en socio-economische omstandigheden waarmee teruggekeerde asielzoekers in Kaboel kunnen worden geconfronteerd, maakt hij niet aannemelijk dat hij zelf in een dergelijke situatie dreigt terecht te komen, hoger weergegeven persoonlijke omstandigheden in acht genomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont

verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN